

**SPOROČILO ZA JAVNOST**

**EMBARGO NA OBJAVO do 26.10.2012 do 20. ure!**

## **Znani so nagrajenci 47. Festivala Borštnikovo srečanje**

*Maribor, 26. oktober 2012 – Dobitnik Borštnikovega prstana, največje nagrade Festivala Borštnikovo srečanje za življenjsko delo, je igralec SNG Drame Ljubljana Igor Samobor. Največ nagrad strokovne žirije je prejela uprizoritev *Nevihta* v režiji Jerneja Lorencija in izvedbi Mestnega gledališča ljubljanskega. Podeljena je bila tudi nagrada Društvo gledaliških kritikov in teatrologov Slovenije (DGKTS, ki je nagrado za najboljšo uprizoritev sezone 2011/2012 podelilo uprizoritvi Simona Semenič: *Zgodba o nekem slastnem truplu ali gostija ali ...* v režiji Primoža Ekarta in produkciji Zavoda Imaginarni.*

V nadaljevanju obrazložitve/utemeljitve strokovne žirije.

### **VELIKA NAGRADA FESTIVALA BORŠTNIKOVO SREČANJE ZA NAJBOLJŠO UPRIZORITEV**

**Aleksander Nikolajevič Ostrovski *Nevihta* v režiji Jerneja Lorencija in izvedbi Mestnega gledališča ljubljanskega**

Sodobni duh, ki prežema uprizoritev *Nevihta*, je posledica več dejavnikov. Soočeni smo s svežino novega prevoda, pretočnostjo ansambelske sinergije, izpiljeno večplastno govorno podobo in režijsko mislijo, ki suvereno poseže v srž izvirnega časa – v Rusijo 19. stoletja, sočasno pa z njo plodno komunicira skozi novodobne pristope, tako na nivoju igralskih principov kot tudi tehnoloških aparatov. Ključni adut uprizoritve je v ujemu izvedbenega ravnovesja, ki se od izvirne zgodbe inteligentno distancira, a obenem izkazuje do nje izjemno spoštovanje in odločno refleksijo. Temelj dogajalne pretočnosti izhaja iz izjemne ansambelske povezanosti, ki vseskozi nadzorovano ostaja na tanki liniji med samoironijo, popolnim stapljanjem z vlogo in zmožnostjo vpogleda v dane situacije s (streznjenim) korakom vstran. *Nevihta* se kaže kot svojevrsten izvajalski produkt, ki ga poganja senzibilnost vzpostavljanja odnosov med glasbo in situacijami, suspenzi in prekinitvami, besedami in molkom, zgodovino in sedanostjo. Osrednji obravnavani fenomen – ljubezen – pa se skozi nekonvencionalne prijeme uspe izluščiti v vsej svoji nežnosti, surovosti in večnosti.

### **NAGRADA ZA REŽIJO**

**Jernej Lorenci za režijo uprizoritve *Nevihta* v izvedbi Mestnega gledališča ljubljanskega**

**Jernej Lorenci** v interpretacijo Ostrovskega vstopa skozi metodo, ki je izjemno tvegana, zapletena ter podvržena popolni predanosti in zaupanju celotni umetniški zasedbi. Njegova režija preigrava igralčeve identitete, jih sprotno lušči in krpa, akterja postavlja v večopravilne pozicije, kjer na površje ne priplavajo le njegovi igralski potenciali, pač pa tudi drobci zasebnosti in spontanosti. Režiser ustvari dogodkovno pokrajino, kjer se v enotno konico sočasno izlivajo tankočutno razporejene pasaže dramskih situacij, glasbenih partitur in individualnost igralskih energij. Njihovo neprekinjeno medsebojno kontaktiranje in referiranje se razpreda v uprizoritveno mrežo, ki navzven lahko deluje lahkotno in sproščeno, a je v temelju še kako disciplinirana, premišljena in večkratno pregnetena. Vpogled v družbeno in intimno sistematizacijo Rusije 19. stoletja Lorenci ponudi skozi prizmo časovne in racionalne distance, vendar še vedno z globokim in čutečim vpogledom v esenco človekovega bivanja, ki ga (še vedno) kroji ultimativnost ljubezni.



**MARIBOR2012**  
Evropska prestolnica kulture

Maribor • Murska Sobota • Velenje  
Ptuj • Novo mesto • Slovenj Gradec

**DRAMA  
OPERABALET  
MARIBOR**

slovensko narodno gledališče maribor  
slovene national theatre maribor  
slovenska ulica 27, SI-2000 maribor, slovenija

T +386 2 250 62 27, +386 2 250 61 00  
F +386 2 250 62 28  
E borstnikovo@sng-mb.si  
www.borstnikovo.si

## ŠTIRI NAGRADE ZA IGRO

### **Nataša Barbara Gračner za vlogo Baronice Castelli-Glembay v uprizoritvi *Gospoda Glembajevi* v izvedbi SNG Drama Ljubljana**

**Nataša Barbara Gračner** lik Baronice Castelli-Glembay v uprizoritvi *Gospoda Glembajevi* izriše v vsej polnosti in značajski kompleksnosti ter skozi osebnostno celoto, ki se v privlačni, a tudi nevarni nedefiniranosti razpenja vse od nemočne žrtve do strupene maščevalke. Njena interpretacija je kompaktna in obvladana, nenehno osredotočena na vse izrazne ravni: govorna artikulacija visokega meščanstva je jasna in izčiščena, posluš za odrsko situacijo in soigralce v nenehni pripravljenosti, govorica telesa pa premišljeno odmerjena dvoumno – zadržana in obenem zapeljiva, eksplozivna in obenem ranljiva. Nataša Barbara Gračner lik Baronice izpelje v natančnem psihološkem loku, ki vznikne v znamenju rahločutne, uvidevne in graciozne ženske, ki se sklepno prelevi v svoje popolno nasprotje, polno gneva, vulgarnosti in bolesterne pohote. Tovrstno dvoličnost Gračnerjeva izvrstno obvladuje, s čimer kljub ekstremnim značajskim potezam lik ustvari kot izjemno verjeten in gledalcu dostopen.

### **Gregor Baković za vlogo Marka Rothka v uprizoritvi *Rdeča* v izvedbi SNG Drama Ljubljana**

Pri uprizarjanju vlog slavni posameznikov obstaja velika nevarnost, da igralčev odnos do besedila zasenči njegovo predhodno vedenje o osebnosti. Lahko se zgodi, da oblikovanje lika ne izhaja iz dramskega besedila, temveč iz osebnih igralčevih preferenc. Izjemna zasluga **Gregorja Bakovića** je, da se njegova upodobitev Marka Rothka, tega velikega predstavnika abstraktnega slikarstva, odločno izogiba omenjenim pastem. Ko Baković na človeški način prikaže trenutke Rothkove zlobe, ko je v trenutkih svoje največje ranljivosti sovražen, do popolnosti zajame paradokse, ki so vpisani v dramsko predlogo Johna Logana. S prefinjeno igro, ki je v dialogu s spretno oblikovanim likom Rothkovega pomočnika Kena, igra ga Saša Tabaković, je Baković ustvaril eno od predstav, ki so se na letošnjem festivalu zares vtisnile v spomin.

### **Primož Pirnat za vlogo Borisa Grigorjiča v uprizoritvi *Nevih* v izvedbi Mestnega gledališča ljubljanskega**

Boris Grigorjič, kot ga v *Nevih* igra **Primož Pirnat**, je »dobri človek iz Moskve«, ki je v surovem provincialnem okolju mesteca ob Volgi vnaprej obsojen na propad. Tu namreč ne štejeta niti olik niti izobrazba, temveč zgolj to, koliko ima nekdo pod palcem. Napeto, tako rekoč hlapčevsko odvisnost Grigorjiča od trgovca Dikoja Pirnat prikaže brez nepotrebnega taktiziranja in z vsem svojim telesom. Njegova močna, a hkrati skrajno ranljiva prezenca pri gledalcu vzbuja sočutje, ki je na meji tragičnega.

### **Matej Puc za vlogo Tihona Ivaniča Kabanova v uprizoritvi *Nevih* v izvedbi Mestnega gledališča ljubljanskega**

Matej Puc lik Tihona Ivaniča Kabanova odigra izjemno subtilno, z uporniško nastrojenostjo do dominantne matere in tesnobnimi, nerazložljivimi čustvi do Katerine. Globina interpretacije sočasno močno vpliva na kipečo ganljivost, ki jo povratno izžareva Katerina skozi svojo prezgodnjo odraslost. Igralčeva energija je na odru nenehno prisotna in izostrena, naj bo to v razkačenih, odsotnih ali ljubezenskih prizorih. Ujet v okolje ozkogledne skupnosti, v primež materinih obsesij in jalovega zakona Puc izoblikuje nadčasovni lik, ki ne zanika duha izvirnega časa 19. stoletja, ampak ga celo učinkovito umešča v sodobne, žive in aktualne okvire.

## NAGRADA ZA MLADO IGRALKO/IGRALCA

*Nagrada se podeljuje igralki ali igralcu do dopolnjenega 30. leta starosti.*

### **Nika Rozman za vlogo Katerine v uprizoritvi *Nevihta* v izvedbi Mestnega gledališča ljubljanskega**

Doslednost, s katero **Nika Rozman** v *Nevihti* utelesi Katerino, je naravnost osupljiva. Od začetka pa do konca uprizoritve obvladuje vlogo, ne da bi se pri tem kakor koli »zaprla«. Nasprotno: prav izogibanje patosu in melodramatskim izlivom ji omogoči, da njen lik zaživi v vseh značajskih in čustvenih niansah. Katerina Rozmanove tako kljub historičnemu zgodbenemu okviru ne deluje anahronistično, temveč skrajno sveže in sodobno. Njena tragičnost ni nekaj, kar bi gledalcu dovoljevalo distanco, temveč ga presune tukaj in zdaj.

## NAGRADA ZA SCENOGRAFIJO

### **Branko Hojnik za scenografijo v uprizoritvi *Nevihta* v izvedbi Mestnega gledališča ljubljanskega**

Prostor za zgodbo Katerine Kabanove je oblikovan z mislijo na potek celotnega dogajanja. Odprtost prostora v prvem delu neopazno ustvarja in omogoča nenavadno prepričanost in izgubljenost, ki jo režija izvrstno izrablja pri vodenju igralcev. Odnosi med protagonisti šele v tako oblikovanem prostoru definirajo zagatnost časa, ki se nikamor ne premakne. Ko se v drugem delu v taisti prostor povezne bela interierska kletka, se zgodi usodna ujetost, zaznamovanost Katerine Kabanove, ki vodi lahko le v smrt. Prostor je izvrstna metafora, ki s svojo zavestno oblikovano nedorečenostjo odpira svet razmišljanja in čustvovanja tako protagonistom kot gledalcu.

## NAGRADA ZA GLASBO

### **Branko Rožman za glasbo v uprizoritvi *Nevihta* v izvedbi Mestnega gledališča ljubljanskega**

V uprizoritvah je glasba pogosto uporabljena kot ozadje, toda skladbe v *Nevihti* so resnične osebnosti s svojim lastnim glasom, ki daje dramskemu dejanju povsem novo razsežnost. Glasba, ki jo vrhunsko izvede ansambel Volga, deluje kot basso continuo govoric in čenč, ki ga dejavno podprejo različni liki; ti občasno celo zasedejo stole, na katerih sedijo glasbeniki. Izvirna glasba preigrava življenje v mestecu, kjer se vse vrtili okrog tega, kaj si o nekom mislijo drugi. Na koncu Katerina konča kot del kaznovalnega kvarteta, ki tako kot preostala skupnost posamezniku ne pusti živeti po lastni, svobodni volji. Glasba Branka Rožmana v uprizoritvi *Nevihta* je med drugim tudi dokaz, da gre za avtorja, ki subtilno, intuitivno, a hkrati mojstrsko razume potrebe, ki jih zahtevajo igralci in gledališki prostor, da skupaj z glasbo zaživijo v izjemni odski vzajemnosti.

## NAGRADA ZA KOSTUMOGRAFIJO

### **Belinda Radulović za kostumografijo v uprizoritvi *Nevihta* v izvedbi Mestnega gledališča ljubljanskega**

Oblikovanje kostumov je izjemno povezano s konceptom celotne uprizoritve. Z velikim občutkom za igralčev ali igralkin karakter in vedenje znotraj zgodbe kostumografka oblikuje na eni strani zelo osebne, na lik vezane kostume, ki omogoča igralcu/igralki navidezno razgaljenost, ki igralca odpira in podpira, na drugi strani pa zavestno ostaja "podrejen" zgodbi in odski akciji. Če v prvem delu kostumografija ostaja vezana na čas, v katerem se zgodba začne odvijati, se v poteku dogajanja kostum neopazno preobrazi in preide v sodobnost. Likovno izjemno natančno premišljena kostumografija, kjer ni nič odveč in nič ne manjka, pomaga ustvariti verjetnost lika, odskega dogodka in zgodbe.



**MARIBOR2012**  
Evropska prestolnica kulture

Maribor • Murska Sobota • Velenje  
Ptuj • Novo mesto • Slovenj Gradec

**DRAMA  
OPERA  
BALET  
MARIBOR**

slovensko narodno gledališče maribor  
slovene national theatre maribor  
slovenska ulica 27, SI-2000 maribor, slovenija

T +386 2 250 62 27, +386 2 250 61 00  
F +386 2 250 62 28  
E borstnikovo@sng-mb.si  
www.borstnikovo.si

## NAGRADA ZA OBLIKOVANJE GOVORA

**Maja Cerar** za oblikovanje govora v uprizoritvi *Nevihta* v izvedbi Mestnega gledališča ljubljanskega

Govor v *Nevihti* ni le kanal za izražanje misli in idej dramskih likov, temveč moment, ki tudi na dramaturški ravni spremlja celotno uprizoritev. Na podlagi novega, odličnega prevoda Tatjane Stanič Maja Cerar z igralci ustvari govorno krajino, ki izhaja iz karakterizacije likov in se spreminja skladno z dejanjem. Cerarjeva pri tem ne upošteva le večjih premikov v govornih situacijah, temveč zazna, oblikuje ter pogosto avtorsko nadgradi tudi čustvene premene, ki so v besedilu zgolj nakazane. Dosledno, diskretno in vselej premišljeno menjavanje registrov tako že na govorni ravni zrcali zapleteno dinamiko medsebojnih odnosov v igri.

## POROČILO STROKOVNE ŽIRIJE

Selekcija tekmovalnega programa 47. Festivala Borštnikovo srečanje je ponudila uprizoritve dveh različnih, široko definiranih tokov v slovenskem gledališču: na eni strani predstave že uveljavljenih, klasičnih dramskih del, na drugi pa postavitev sodobnih besedil izpod peresa domačih avtorjev. Odločitve, ki jih je sprejela strokovna žirija, zelo jasno kažejo, kateri tok se ji je znotraj programa zdel močnejši.

Med drugim je žirija v eni od predstav prepoznala izjemen, redko viden dosežek, ki ga zaznamuje močna kolektivna drža. V gledališču ni nenavadno, da se ideja, na podlagi katere je nastala neka izjemna uprizoritev, širi skozi celotno predstavo in da je vrhunsko delo mogoče opaziti na več ravneh, od režije do igre, scenografije in kostumografije do glasbe in odrskega govora. Po soglasnem mnenju žirije se je to zgodilo v uprizoritvi *Nevihta* v izvedbi Mestnega gledališča ljubljanskega.

Poudarimo naj, da so tudi preostale nagrajene predstave nastale na podlagi klasičnih besedil (čeprav je eno od njih staro le tri leta; navsezadnje obstaja tudi sodobna klasika). Četudi v tekmovalnem programu močno pozdravljamo precejšnjo prisotnost novih (bodisi individualno ali skupinsko ustvarjenih) slovenskih dram, smo v marsikateri od teh uprizoritev zaznali težnje po pretirani ekspresivnosti (na primer skozi kričanje, fizično nasilje in goloto), za katere se je zdelo, da nimajo pravega namena. Izraziti moramo dvom, ali predstave, ki so bile izbrane v tekmovalni program, dejansko odražajo reprezentativno podobo najboljših gledaliških praks v Sloveniji.

Pozdravljamo pomembno vlogo, ki jo je Borštnikovo srečanje tudi letos imelo v slovenskem kulturnem življenju, še zlasti, ko je Maribor evropska prestolnica kulture. Upamo in verjamemo, da bosta politika in civilna družba tudi v prihodnje podpirali neprecenljivo vrednost praznovanja nacionalnega gledališča.

### Strokovna žirija :

- gledališki kritik in teatrolog Mark Brown,
- novinar, prevajalec, gledališki kritik in teoretik Jaša Drnovšek,
- scenografka in režiserka Meta Hočevar,
- dramaturg in teatrolog Arthur Sonnen in
- dramaturginja in gledališka kritičarka Zala Dobovšek, predsednica.

## NAGRADA DRUŠTVA GLEDALIŠKIH KRITIKOV SLOVENIJE

Društvo gledaliških kritikov in teatrologov Slovenije (DGKTS) je podelilo nagrado za najboljšo uprizoritev sezone 2011/2012 uprizoritvi Simona Semenič: ZGODBA O NEKEM SLASTNEM TRUPLU ALI GOSTIJA ALI KAKO SO SE ROMAN ABRAMOVIČ, LIK JANŠA, ŠTIRIINDVAJSETLETNA JULIJA KRISTEVA, SIMONA SEMENIČ IN INICIALKI Z. I. ZNAŠLI V OBLAČKU TOBAČNEGA DIMA v režiji Primoža Ekarta in produkciji Zavoda Imaginarni.

Zgodba o nekem slastnem trupu ali gostija ali ... je intimno povabilo k srečanju, ki v natančnem in pronicljivem dialogu z besedilom razpira vprašanje odgovornosti izvajalcev in gledalcev za obrok, ki je ponujen v obliki gledališkega dogodka. Vabilo na gostijo gledalca z nevsiljivim, duhovitim, a hkrati neizprosnim nagovorom razoroži njegove anonimne distance in okoli kuhinjske mize v jedilnici zasebnega meščanskega stanovanja se fiktivna kanibalistična seansa preobrazi v še kako resnično soočanje, ki posameznika postavlja na preizkušnjo ob vsakem pogledu, besedi ali čustvu. V družbi eminentnih gostov in brezimnih, ponižanih ter zavrženih trupel, ki jih magično oživilja Iva Babić, slavnostno obedovanje obare iz trupel žrtvovanih deklet in žena natančno odmerja duhovit in mestoma cinični gostitelj Branko Jordan. Zasebna izkušnja med prisotnimi gostitelji in povabljenici, med izvajalci in gledalci, se v spoju simbolnega in dokumentarnega, resničnega in fiktivnega, predvsem pa z intenziteto neposredne bližine zažre čez družbene konflikte, ekonomske neenakosti ter nasilje, vse do gosta, ki se zaveda, da je obrok potrebno tudi plačati.

## BORŠTNIKOV PRSTAN

**Igor Samobor, igralec SNG Drama Ljubljana**

### Utemeljitev nagrade

Gledališki kritik Blaž Lukan je ob uprizoritvi Ajshilove Oresteje v režiji Jerneja Lorencija igralca Igorja Samoborja poimenoval »samozbor«, ker je igralec prevzel vlogo Zbora in jo tudi nadvse kompleksno, izjemno razplasteno odigral. In to je zmogel, ker je Igor Samobor, ki je v svoji dosedanji polčetrto desetletje trajajoči in nenehno vzpenjajoči se igralski karieri dokazal, da je igralec, ki je odgovor na temeljna vprašanja gledališča: Kaj je igra? Kaj je umetnost igre? Kdo je tisti, ki zna in zmore »oživiti« dramske like, ki si jih je zamislil in jih ubesedil dramski pesnik? Kdo je, ki s telesom izraža duševno stanje organizma, kot je zapisal patriarh slovenskega gledališča Mile Korun. Kdo je tisti, rečeno s Hamletom, ki je »v sanjski bolesi tako podredil dušo domišljiji, da mu od nje zbledel je ves obraz«? Rêči, da je to lahko (edino) igralec, je verjetno premalo. Zakaj? Ker je igra starejša od človeka. Kar bi lahko pomenilo, da se je človek rodil v igro. Da je igra del njegovega bitja, morda celo eden od temeljnih eksistenčnih delov. Vendar je tudi to premalo; premalo, da bi lahko pojasnili dar, ki ga človek-igralec ima v sebi, da lahko z njegovo pomočjo in trdim, vztrajnim, skorajda nepredstavljivo garaškim delom končno izkleše dramski lik, ki živi na odru, vsem na očeh, večer za večerom. A iz česa ga izkleše, saj ni kipar, ki bi z dletom luščil iz klade marmorja prebujajoče se dekliško telo? Igralec kleše, obdeluje, lušči samega sebe, da lahko ustvari, zgradi, pričara Ojdipa ali Kalandra. Umetnost igre, katere visok svečenik je že dolgo Igor Samobor, je v tem, da se igralec, veščak svojega poklica in lastnik daru, lahko prelevi, transponira, prevede v dramski lik, ki je narejen izključno iz besed. Če je pri tem prisotna še bolj ali manj razvidna psihologija, mu je to le v (dodatno) pomoč, nikakor pa ni pogoj, brez katerega igralcu ne bi bilo moč oživiti lika. Igor Samobor je to dokazal velikokrat, morda

še najbolj prepričljivo v uprizoritvi stare tibetanske igre Črimekundan v Mali dramii, ko je – skupaj z drugimi svojimi kolegi – tako rekoč iz nič ustvaril vlogo, ki je tuja ne le evropski dramatikii, ampak kar zahodnemu mišljenju in pesništvu. Prepuščen samo svojemu lastnemu občutku, izbrušenemu posluhu za ritem besed in iz njih rastočo dramatičnost je Igor Samobor ustvaril novo partituro, po kateri je odigral, odpel in odplesal vlogo tibetanskega kralja. S svojim darom in neustavljivo ustvarjalno silo je lovil in zbiral komaj zaznavne in slutene premike tako telesa kot duše in jih »opredmetil«, utelesil. Jih delil z gledalci. Saj igrilstvo nosi v sebi prastari element darovanja, žrtvovanja. Četudi danes gledališča nočemo več prepoznavati kot obreda, rituala, pa je prav igralec tisti, ki s svojo prezenco na odru izreka to pradaavno naravo človeške skupnosti, ki vedno znova terja in išče vezivo za svojo trdnost. In igralec, še zlasti tak, kot je Igor Samobor, se v imenu skupnosti, ki je v gledališču prepoznala enega od svojih združujočih – da ne rečemo narodotvornih – temeljev, vsakokrat ko stopi na oder, izroča gledalcem. Daruje in žrtvuje. In gledalec v tem darovanju in žrtvovanju prepozna svojo usodo in resnico.

Besede odpovedo pokorščino, misel ne zmore v celoti zaobjeti pojava, ki se mu reče igra. Kar preglejmo zapise najveljavnejših kritičkih ocenjevalcev slovenskega gledališča – tako starejših kot tudi mlajših – vedno znova se srečamo z bolj ali manj razvidno zadrego, kako opisati magijo igre, s kakšnimi besedami povedati, da se je prejšnji večer na odru dogodil čudež. Čudež, ker je igralec Igor Samobor ustvaril nekaj tako pretresljivo veličastnega, kot je Neznanec v Strindbergovi trilogiji V Damask! Napisati, da je igralec »v tej izjemno zahtevni vlogi izpeljal neverjeten izrazni lok« ali da gre za »dih jemajočo stvaritev«; vsekakor je to pot, po kateri naj bi se tisti, ki (še) niso bili deležni te »stvaritve«, ki je resnično creatio ex nihilo, lahko približali, predvsem pa doumeli, v čem je izjemnost take umetnosti, ki je prej pesnjenje kot pa glumaštvo. Vendar žive vloge, ki nikakor ni poustvaritev (!), besede ne morejo opisati. Ker je živa, ker je človekova, ker je igralčeva, ker je umetnost. Ker jo je treba doživeti in odživeti. O tej verbalni nemoči priča tudi predstava Bartleby, pisar v izvedbi Mini teatra, sezona 2010/2011, v kateri Igor Samobor, skupaj s Sandijem Pavlinom in Janezom Starino, ustvari »gledališki dogodek visoke napetosti in globoke skrivnosti«, kot je bilo zapisano v obrazložitvi strokovne žirije 46. Festivala Borštnikovo srečanje, a prav tisto, kar naj bi pojasnjevali obe sintagmi (»visoka napetost« in »globoka skrivnost«), ostaja nepojasnjeno, neizrečeno, neopisljivo. Skrivnost vrhunske igralske umetnosti, ki z minimalističnimi izraznimi sredstvi ustvari kompleksnost človekovega univerzuma.

Od Mladeniča v Letoviščarjih v sezoni 1977/1978 pa do Borisa Spaskega v Bobbyju in Borisu, sezona 2011/2012, ni le razpon, ki se ga meri z desetlinami sezon in desetlinami vlog, ampak je predvsem razpon, v katerem je zorel in dozorel Igor Samobor kot odrski umetnik, veččak svojega poklica in lastnik izjemnega daru, ki ga ni nikdar po nemarnem zapravljal, ampak le bogatil. Razpon pa je tudi v tistem, kar naj bi pomenil neologizem gledališkega kritika »samozbor«, ki ga lahko in tudi moramo razumeti kot sposobnost »zbiranja« kar najbolj razpršenih, razdrobljenih, komaj zaznavnih trepetov človekovega srca in duš, iz katerih so ustvarjeni veliki liki – velikani – svetovne dramske literature. Število dramskih vlog, ki jih je Igor Samobor ustvaril v zadnjih desetletjih, zadostuje za mogočen zbor vrhunske igralske umetnosti. Ki četudi od nje ne ostane nič, ko se spusti zastor in ugasnejo odrske luči, vseeno daje smisel našemu vse bolj obubožanemu življenju.

Ivo Svetina

**Žirija za podelitev Borštnikovega prstana:**

- *dramska igralka Silva Čušin,*
- *gledališka režiserja in pedagoga Jernej Lorenci in Dušan Mlakar,*
- *pesnik, dramatik, esejist in prevajalec Ivo Svetina*
- *ter umetniška direktorica FBS Alja Predan.*

**Dodatne informacije:**

*Daša Šprinčnik, odnosi z javnostmi*

031 342 178



**MARIBOR2012**  
Evropska prestolnica kulture

Maribor • Murska Sobota • Velenje  
Ptuj • Novo mesto • Slovenj Gradec

**DRAMA  
OPERA  
BALET  
MARIBOR**

slovensko narodno gledališče maribor  
slovene national theatre maribor  
slovenska ulica 27, SI-2000 maribor, slovenija

T +386 2 250 62 27, +386 2 250 61 00  
F +386 2 250 62 28  
E borstnikovo@sng-mb.si  
www.borstnikovo.si